

STRIJD OP DE DANSVLOER

Strijd op de
dansvloer

Hilde Vandermeeren

Standaard Uitgeverij

© 2012 Standaard Uitgeverij / WPG Uitgevers België nv, Mechelsesteenweg 203,
B-2018 Antwerpen en Hilde Vandermeeren

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Omslagontwerp: Bert Dombrecht
Omslagillustratie: Bert Dombrecht
Vormgeving binnenwerk: Aksent bvba

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 24759 0
D/2012/0034/025
NUR 283

1

Een ware hindernis

‘Wie het eerst bij de dansschool is!’ riep Fien tegen Noor.

Fien ging op haar trappers staan als een wielrenner die de eindsprint inzet. Voor Noor iets kon zeggen, ging haar zus ervandoor. Noor zag hoe de stapel bibliotheekboeken heen en weer slingerde op Fiens bagagedrager.

‘Je boeken glijden eraf’, waarschuwde Noor. ‘Het is gevaarlijk om midden in de stad te racen!’

Fien keek niet eens achterom.

Noor zuchtte. Haar tweelingzus leek wel vaker doof als het haar goed uitkwam. Als hun papa aandrong om het slagveld in de keuken op te ruimen nadat ze er chocoladecake gebakken hadden. Of als hun mama vroeg wie de auto hielp wassen waarin iemand – waarschijnlijk Fien – met

grote letters in het stof had geschreven:

IK BEN DE VUILSTE AUTO VAN DE HELE STRAAT

Fien sloeg de hoek om en verdween. Zoals gewoonlijk maakte Noor zich niet druk. Hun mama zei altijd dat Fien door het leven holde, terwijl Noor het liever bij slenteren hield. Zonder te versnellen reed Noor verder. Ze genoot van de warmte van het herfstzonnetje. Het was een goed idee van Fien om na hun bibliotheekbezoek Paulien en Zoë op te wachten bij Esters Dansstudio. Het gebouw waar Pauliens tante les gaf, was maar op een vijftal minuutjes fietsen van de bieb vandaan. Noor keek op haar horloge. Het was even voor vieren. De wekelijkse dansles zat er bijna op. Dan konden ze samen met hun buurmeisje Paulien naar huis rijden. Zoë moest helaas de andere kant op. Ze kon het ook niet helpen dat ze samen met haar vader en zijn zelfgemaakte houten beelden in een afgelegen huis nabij het bos woonde. Noor fietste rustig verder terwijl ze zich afvroeg of ze haar huistaak netjes in haar rugzak had gestopt. Want als er zoiets bestond als sloddervoskunde, haalde ze volgens de juf tien op tien. Ze zag haar rapport zo voor zich.

SLODDERVOSKUNDE

Naam: Noor

Geslaagd met grootste onderscheiding

Stinkende sokken onder bed: 10/10

Snoeppapiertjes laten rondslingeren: 10/10

Verfrommelde en beduimelde huistaken: 10/10

Rotte banaan in rugzak: 10/10

Noor moest erom lachen toen ze de hoek omsloeg. 'Kijk uit je doppen, trut!' hoorde ze ineens iemand roepen.

Noor schrok en remde zo bruusk dat ze bijna viel. Vlak voor haar stonden twee meisjes, pal op de fietsstrook. Ze leken ongeveer even oud als zij. Het ene meisje dat daarnet had geroepen, had lang zwart haar. Het andere had een kort blond kopje. Beide meisjes staarden Noor vijandig aan. Noor wist dat ze vaak dingen verkeerd deed wanneer ze met haar hoofd in de wolken vertoefde. Maar deze keer had ze niets fouts gedaan. Een fietspad was geen plek om te staan kletsen.

'Dit is een fietspad', zei Noor.

'Hoor je dat, Britt?' vroeg het meisje met het zwarte haar aan de blonde. 'Dit is een fietspad!' Ze zei het op zo'n toontje dat om ruzie vroeg. Maar daar had Noor geen zin in. Ze keek in de verte of ze Fien zag. Maar van haar zus was geen spoor. Jammer, dacht Noor. Want met Fien in de buurt

zouden deze meisjes minder snel ruzie zoeken.
Fien had een grotere mond dan zij, was niet snel bang en zat op judoles. De meisjes gingen vlak voor Noors fiets staan. Ze kon geen kant meer uit.
'Laat me door', zei Noor.
'Wij stonden hier eerst, niet, Ashley?' zei het meisje dat Britt heette.
Haar vriendin knikte.
'Ga nu opzij,' vroeg Noor, 'anders kom ik te laat bij Esters Dansstudio.'
Ashley begon te lachen.
'Esters Dansstudio is een echte flutschool', zei ze.
'Echte dansers zoals wij gaan naar The Wave', pochte Britt.
Ashley had mooie helderblauwe ogen, zag Noor, maar haar blik voorspelde niets goeds.
De meisjes stonden nu heel dichtbij. Ashley legde haar hand op Noors fietsbel.
'Ik heb nog een bel nodig', zei ze treiterend.
Britt gooide haar hoofd in haar nek en begon luid te lachen. Het klonk als het gekakel van een kip, dacht Noor, maar dat durfde ze niet hardop te zeggen. Ineens begon aan de overkant van de straat een vrachtwagen luid te toeteren. De chauffeur maakte een woest gebaar naar een onvoorzichtige bromfietser. Ashley en Britt keken op. Noor aarzelde geen seconde, sprong op haar fiets en ging ervandoor.
'Hé, mijn bel!' riep Ashley.

Noor keek over haar schouder. Gelukkig kwamen de meisjes haar niet achterna. Ze sloeg de eerste straat rechts in en racete naar de dansstudio. Ze voelde het zweet in haar nek prikken toen ze haar fiets tegen de muur zette. Fien kwam op haar af. 'Waar bleef je zo lang?' vroeg haar zus.

Noor mompelde vaag iets over een hindernis op de weg. Ze zou het Fien vanavond wel uitgebreid vertellen. Die nare meiden van daarnet hadden al genoeg tijd verknoeid.

Fien wees naar een affiche op een van de ruiten van de dansschool. Er stond een groep dansers op die allemaal op dezelfde manier bewogen. Hun hoofd was opzij gebogen. Hun armen waren sierlijk naar boven gericht terwijl ze met gespreide benen een sprong maakten.

'Wat idioot om daar zo te staan', zei Fien.

'Vind je?' vroeg Noor. 'Dansen lijkt me leuk. Maar ik heb al zo weinig vrije tijd naast de circusschool.'

'Alles is leuker dan dansen', ging Fien verder.

'Echt waar? Zoals de keuken opruimen, auto's wassen en vogelpoep van de terrastegels schrobben?'

'Nou ja, bijna alles dan.'

De grote deur ging open en een groep lachende meisjes en enkele jongens kwamen naar buiten. Paulien en Zoë waren de op twee na laatsten. Ze hadden elk een folder in hun hand. Ze waren zo druk bezig met praten dat ze Noor en Fien niet eens opmerkten. Fien tikte op Pauliens schouder.

Die draaide zich meteen om.

‘Jullie hier, wat een toeval!’

‘Niks toeval’, zei Noor. ‘Na de bieb wilden we jullie hier opwachten. Het is gezelliger om samen naar huis te rijden. Zoë kan nog een eindje met ons mee.’

Paulien haalde een bruine krul uit haar ogen en keek naar Zoë.

‘Dat is een voorteken’, zei Paulien ernstig. ‘Ik geloof heel erg in voortekens.’

‘Ik niet,’ glimlachte Zoë, ‘maar nu Noor en Fien hier toch staan, kunnen we het hun gelijk vragen.’

Fien deed een stap dichterbij.

‘Waarom doen jullie zo geheimzinnig? Wat willen jullie ons vragen?’

Paulien wapperde met haar folder.

‘Lees maar!’ zei Paulien enthousiast.

Fien griste het blaadje uit Pauliens handen. Ze las wat er stond, terwijl Noor over haar schouder meegluurde.

MEGA DANSWEDSTRIJD

Voor jong talent

- Op zaterdag 3 november
- Plaats: cultureel centrum
- Alle genres toegelaten
- Inschrijven is gratis
- Hoofdprijs: een optreden en interview tijdens de grote liveshow van TV-Idee op 24 november

TV-Idee zal er zijn. Jullie ook?

‘Alleen groepjes van minstens vier dansers mogen deelnemen’, zei Paulien. ‘Dat is een van de voorwaarden. De meeste meisjes en jongens van onze dansschool hebben al groepjes gevormd. Zoë en ik niet. Daarom dachten we meteen aan jullie. Je hoeft niet op dansles te zitten om deel te nemen.’ Paulien keek vol verwachting naar Noor en Fien. ‘En?’ vroeg ze. Het duurde niet lang voor Fien reageerde. ‘Dat is niets voor mij’, zei ze beslist.

2 Juwelen en pindanootjes

‘Toe, alsjeblieft, doe het nou’, drong Paulien aan terwijl ze zo dicht achter Fien aan fietste dat ze net een tandem leken.

‘Houd er nu maar over op, Paulien’, antwoordde Fien zonder om te kijken. ‘Ik dans NIET met jullie mee.’

‘En jij, Noor?’ hield Paulien vol.

‘Ik wil jullie wel helpen, maar ik heb het eigenlijk al vrij druk’, aarzelde Noor.

‘Er doen verschillende dansscholen mee’, zei Paulien. ‘Ester zou maar wat blij zijn als er in het winnende groepje enkele van haar leerlingen zitten. TV-Idee maakt een reportage van de wedstrijd. En dan dat interview en optreden tijdens de liveshow. Dat is allemaal fantastische reclame. Die kan Ester goed gebruiken.’

‘Gaaf het dan niet goed met Esters dansschool?’ vroeg Zoë aan Paulien.

Paulien schudde haar hoofd.

‘Ze praat er niet graag over. Maar vorig jaar zijn veel meisjes overgestapt naar The Wave. Dat is dat nieuwe fitnessgebouw in het centrum. Daar organiseren ze ook danslessen’, zei Paulien.

‘Wat jammer voor Ester’, zei Zoë. ‘Die dansschool is haar leven. Dat heeft ze me zelf gezegd.’

‘Daarom wil ik ook dat jullie meedoen’, riep Paulien voor de hele straat.

Ze ging nu vlak naast Fien fietsen en reed zo dicht dat hun fietsen bijna in elkaar haakten. Fien draaide haar hoofd opzij.

‘Het is en blijft NEE’, zei Fien.

Noor keek opzij. Ze reed voorbij de plek waar Ashley en Britt haar daarnet hadden tegengehouden. Maar het tweetal was verdwenen.

‘Daar moet ik linksaf’, riep Zoë na een poos. ‘Tot morgen allemaal, doe!’

Ze zwaaide vrolijk en reed weg. Even later kwamen Noor, Fien en Paulien in hun wijk aan. Paulien stopte voor haar huis.

‘Komen jullie nog even binnen?’ vroeg ze.

‘Oké, maar niet te lang’, zei Noor. ‘Ik moet nog oefenen met mijn diablo.’

‘Zolang je dat maar niet in onze kamer doet’, zei Fien. ‘Straks knal je een stuk uit het plafond.’

‘Misschien zal jullie pa dan eindelijk op de zolder

aan het werk gaan', lachte Paulien. 'Dan hebben jullie binnenkort elk een kamer.'

'Volgens mij duurt dat nog een eeuw', zuchtte Fien. Net zoals de anderen zette ze haar fiets tegen de voorgevel van Pauliens huis. Paulien diepte een sleutel op uit haar zak.

'Is er iemand thuis?' vroeg Noor.

'Alleen Rocco,' zei Paulien, 'papa komt over een uurtje thuis. Mama is er deze week niet.'

Een stewardess als mama is toch wel fijn, dacht Fien. Dan zit ze vaak in een vliegtuig en kan ze niet zeuren over kamers die niet opgeruimd zijn. Hun eigen mama werkte halftijds in de taverne waar hun papa aan het fornuis stond.

Paulien ging samen met Noor en Fien naar binnen. Zodra ze de deur van de woonkamer opende, werd ze verwelkomd door een overenthousiaste pup.

Rocco sprong op en hapte speels naar Pauliens handen. Paulien bukte zich en knuffelde hem.

'Een hond is toch zoveel leuker dan een broer', lachte ze.

'Of een zus', zei Fien.

Dat leverde haar een stomp op van Noor.

'Komen jullie mee naar boven?' vroeg Paulien.

Ze liet Rocco in de woonkamer achter. Noor en Fien liepen achter Paulien de trap op. Ze liet de tweeling in haar kamer binnen. Het was een prachtige meisjeskamer in rood-witte tinten, met een groot bed, een tafeltje en rode zitzakken.

Fien plofte in een zitzak neer.

‘Ik haal iets te drinken’, zei Paulien.

Ze liep de kamer uit. Ondertussen keek Fien in het rond. Op het bureau van Paulien lag het vol gereedschap, rollen ijzerdraad en dozen met kleurrijke kraaltjes. Fien wist dat Paulien ervan droomde om later juwelenontwerpster te worden. Noor stond op en bewonderde de afgewerkte juwelen die netjes aan een rek hingen.

‘Hiermee kan ze een winkel beginnen’, zei Noor.

‘Maar ik word nooit klant’, zei Fien.

Even later was Paulien terug met een dienblad met frisdrank, zoute pindanootjes en chips. Ze zette alles op het tafeltje neer.

‘Je verwent ons’, riep Fien. ‘Waaraan hebben we dat verdiend?’

Ze greep een handvol nootjes uit de kom en slurpte haar glas cola leeg. Paulien liep op Noor toe. Noor had net een armband met blauwe en zilveren kraaltjes rond haar pols gedaan.

‘Mooi hè?’ zei Paulien.

Noor knikte.

‘Je mag hem hebben’, zei Paulien.

‘Echt?’ vroeg Noor blij.

‘Als je meedoet aan de danswedstrijd.’

Fien sprong op.

‘Ik heb je wel door, Paulien’, protesteerde ze.

‘Je probeert ons om te kopen. Maar dat zal niet lukken, hoor. Zeker niet met die juwelen.’

Paulien keek verontwaardigd. Fien deed nog een laatste graai in de nootjes.

‘We gaan er maar eens vandoor, voor Noor zich laat ompraten.’

Noor keek nog even naar de armband en hing hem toen terug op zijn plaats.

‘Echt niet?’ vroeg Paulien.

Nu keek ze treurig.

‘Echt niet’, zei Noor. ‘Sorry, Paulien.’

Diezelfde avond lag Noor al een poos in bed, toen ze ineens aan Ashley en Britt dacht. Het voorval van deze namiddag was helemaal uit haar gedachten verdwenen. Pas nu doken de twee grijnzende gezichten voor haar ogen op, als spoken in de nacht.

‘Slaap je al, Fien?’ vroeg Noor.

Aan de andere kant van de kamer klonk een vaag gemurmel.

‘Ik moet je nog iets zeggen’, ging Noor verder.

‘Deze namiddag deden twee meisjes behoorlijk naar tegen mij. Ze lieten me niet door op het fietspad. Jammer dat je er niet bij was. Wat zou jij gedaan hebben, Fien?’

Noor wachtte tot er een antwoord kwam. Maar het enige wat ze hoorde, was de regelmatige ademhaling van haar zus die overging in een licht gesnurk. Noor trok haar dekbed over haar oren. Het duurde nog even voor ze uiteindelijk in slaap viel.

3

De valstrik

De volgende ochtend stond Paulien Zoë ongeduldig op te wachten bij de schoolpoort.

‘Eindelijk’, zei Paulien.

Met hun fiets aan de hand liepen ze samen naar het fietsenrek.

‘Noor en Fien hebben gisteren jammer genoeg niet toegehapt’, vertelde Paulien. ‘Zelfs niet in ruil voor een schitterend juweel uit mijn collectie. Ik had Noor bijna overtuigd. Maar Fien had alleen maar oog voor de pindanootjes.’

‘Daar was ik al een beetje bang voor’, zei Zoë terwijl ze haar fiets in het rek zette. ‘Fien heeft een hekel aan armbandjes.’

Paulien boog zich naar Zoë toe.

‘Tijd voor stap twee’, fluisterde ze.

‘En die is?’

‘Smeken en janken tot ze toegeven’, zei Paulien.
‘Er mogen zelfs tranen bij zijn. Noor kan daar helemaal niet tegen.’

Paulien keek op. Noor en Fien stonden samen met een groepje klasgenoten in de hoek van het plein.
‘Daar staan ze. Vooruit, jij mag als eerste’, zei Paulien.

‘Ik ben daar niet zo goed in’, aarzelde Zoë.
‘We hebben niet veel tijd meer’, drong Paulien aan.
‘Zaterdag is de laatste dag om je voor de wedstrijd in te schrijven.’

Paulien haakte haar arm door die van Zoë en samen stapten ze op Noor en Fien af. Paulien nam de zusjes even apart.

‘Zoë moet jullie iets belangrijks vragen’, zei Paulien.
Zoë keek Noor en Fien aan.

‘Hoe gaat het met jullie?’ vroeg ze.

Fien trok haar wenkbrauwen op. Noor begon te lachen. Paulien keek een beetje kwaad en gaf Zoë een por.

‘Willen jullie je echt niet bij ons dansgroepje aansluiten?’ begon Zoë. ‘Alsjeblieft?’

‘Daar hebben we het gisteren al over gehad’, zuchtte Fien. ‘Het begint vervelend te worden.’
Paulien haalde een grote, witte zakdoek uit haar jas.

‘Maar anders kunnen Zoë en ik niet meedoen’, zei Paulien. Ze depte haar ogen en snoot heel luidruchtig haar neus. ‘We vinden niemand anders.’

Ik heb er de hele nacht om liggen huilen.’
‘Heus?’ schrok Noor. Ze sloeg haar arm om Paulien.
‘Ik wist niet dat het zo belangrijk voor je was.’
‘Heel belangrijk’, zei Paulien met een beverig stemmetje. ‘En ook voor Ester. Als ze niet meer leden krijgt, moet ze haar dansschool sluiten. Dan staat ze op straat.’
‘Wat erg’, zei Noor.
Ze keek Paulien en Zoë aan.
‘Ik zal er nog eens over nadenken’, zei ze.
‘Misschien doe ik toch mee.’
Over het gezicht van Paulien gleed een brede glimlach. De bel ging.
‘*Misschien* zei ik’, benadrukte Noor tegen Paulien.
‘Ik niet’, zei Fien. ‘En daarmee basta.’
Noor en Fien liepen naar de rij terwijl ze druk met elkaar praatten.
‘Noor hebben we al’, fluisterde Paulien tegen Zoë.
‘Nog één te gaan.’
Ze stak de zakdoek van haar papa terug in haar jaszak.
‘Krokodillentranen halen blijkbaar niets uit bij Fien’, zei Paulien. ‘Dan moeten we de grote middelen maar inzetten.’
‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Zoë.
Paulien keek eerst of Noor en Fien ver genoeg waren, dan boog ze zich naar Zoë toe en fluisterde in haar oor:
‘We lokken Fien in de val.’

De rij zette zich in beweging. Zoë liep naast Paulien.

‘Ik weet niet wat je precies van plan bent,’ zei Zoë, ‘maar je drijft het toch niet te ver, hè?’

‘Ik wil er ALLES aan doen om een vierde danser bij ons groepje te krijgen,’ zei Paulien.

‘Echt waar?’ klonk het ineens.

Achter hen dook Brian op. Hij duwde de meisjes uit elkaar en kwam tussen hen in staan.

‘Ik ben diegene die jullie zoeken,’ zei hij. ‘Hier staat *Brian, the man*. Ik ben een keigoede danser met fantastische *moves*.’

‘Ik wist helemaal niet dat jij danste,’ zei Paulien.

‘Al sinds een week,’ zei Brian trots. ‘Hiphop. Ik ben een natuurtalent. Zal ik jullie eens iets laten zien?’

Voor de meisjes iets konden zeggen, slingerde Brian zijn rugzak op de grond. Midden in de gang bleef hij staan. De overige leerlingen hadden niets in de gaten en liepen door naar het klaslokaal.

‘De juf zal zich afvragen waar we blijven,’ zei Zoë.

‘Wacht even,’ zei Paulien. ‘Ik ben wel benieuwd.’

‘Yo!’ zei Brian en hij stak twee vingers voor zich uit. Die kwamen net niet in Pauliens oog terecht.

Paulien deed snel een stap naar achteren.

‘Nu begint het echt,’ zei Brian. ‘Kijk maar.’

Hij stampte zijn ene been vooruit, dan zijn andere, alsof hij een onzichtbare deur inbeukte. Vervolgens bewoog hij zijn arm als een slang en draaide met zijn hoofd. Daarna liet hij zich op de grond

neerploffen en maakte kronkelende bewegingen over de vloer. Een oudere jongen liep langs.

‘Nog altijd wanhopig op zoek naar een groepje, Brian?’ vroeg de jongen. ‘We hebben je gisteren toch al duidelijk gemaakt dat je niets van hiphop kent?’

Brian keek verontwaardigd en krabbelde recht. De jongen verdween om de hoek.

‘En?’ vroeg Brian aan Paulien en Zoë.

‘Het is niet echt wat we zoeken’, zei Zoë voorzichtig. ‘We doen moderne dans, geen hiphop.’

Brian keek ontgoocheld. Paulien en Zoë haastten zich naar de klas. Brian bukte zich om zijn rugzak te pakken.

‘Jullie zullen nog opkijken’, zei hij. ‘Wacht maar af.’

In de pauze wenkte Paulien Zoë naar de toiletten. Zoë zag dat ze vier roze tickets in haar hand had.

‘Wat zijn dat?’ vroeg Zoë.

Paulien liet haar een van de tickets zien.

‘Net echt’, gniffelde Paulien. ‘Ik heb er gisteren behoorlijk wat werk aan gehad.’

FILMTICKET JEUGDVOORSTELLING

Stien, het judowonder

Zaterdag 13 oktober om 14u

Cultureel centrum

Voor iedere bezoeker GRATIS PINDANOOTJES

‘Met die valse tickets lokken we Fien zaterdagmiddag naar het cultureel centrum’, zei Paulien. ‘Die film zal ze voor geen geld willen missen. En de gratis nootjes ook niet. En als ze daar dan toch is, nemen we haar mee naar de inschrijvingsstand. We praten nog even op haar in. Daarna zet ze haar naam op de lijst. En we hebben een groepje!’

Paulien keek zo triomfantelijk alsof de overwinning al binnen was.

‘Geniaal, niet?’ vroeg ze aan Zoë.

Zoë gaf haar het ticket terug.

‘Daar ben ik nog niet zo zeker van’, zei ze. ‘Ik denk dat Fien heel, heel boos zal zijn.’

4 Een boze bulldozer

Die zaterdag joeg er een gure wind door de straten. Neergevallen blaadjes dwarrelden op en kwamen in de plassen terecht. De wind sneed in Noors gezicht. Ze verborg haar wangen in de kraag van haar jas. Fien trapte zo hard door dat Noor haar haast niet kon bijhouden.

‘Wacht toch even, Fien’, riep Noor.

‘Ik wil die judofilm echt niet missen’, antwoordde haar zus. ‘En de gratis nootjes zeker niet.’

‘Fijn dat Paulien die tickets kon regelen’, zei Noor.

Ze waren bijna bij het cultureel centrum. Bij de ingang zag Noor twee meisjes naar binnen gaan. Een zwartharige en een blonde. Ze moest meteen aan Ashley en Britt denken. Maar misschien waren het gewoon twee andere meisjes die toevallig op het gemene stel leken.

Noor en Fien zetten hun fiets in het rek. Fien liep op een drafje naar de ingang. Noor volgde haar op de voet.

‘Ik ruik de nootjes al’, lachte Fien.

De glazen deuren gingen vanzelf open. In de hal was het druk. Er liepen groepjes jongens en meisjes rond. Er waren zelfs enkele ouders bij.

‘Er is behoorlijk veel volk opgedaagd voor de film’, zei Fien tegen Noor. ‘Dat komt vast door die gratis nootjes. Wat een geluk dat we al tickets hebben.’

‘Waar zijn Paulien en Zoë?’ vroeg Noor.

Ze ging op haar tenen staan en keek in het rond.

‘Ik kan ze nergens zien’, antwoordde Fien. ‘Hé, daar heb je Daphné van onze klas. Ik wist niet dat ze ook van judo hield. Ze praat altijd maar over dansen.’

Fien stapte op Daphné af.

‘Hoi’, groette Fien. ‘Wil je ook op de eerste rij zitten voor *Stien, het judowonder?*’

‘Wat?’ vroeg Daphné. ‘Ik snap niet wat je bedoelt, Fien, ik ben hier alleen om...’

‘Daar zijn jullie!’ riep Paulien ineens.

Samen met Zoë dook ze bij het groepje op.

Daphné draaide zich om.

‘Ik ga me snel inschrijven’, zei ze. ‘Tot zo.’

‘Inschrijven?’ vroeg Fien. ‘Waarvoor wil Daphné zich nu inschrijven? Ach, mij een zorg, op naar de film. In welke zaal moeten we zijn?’

Zoë antwoordde niet en friemelde aan de touwtjes van haar jas. Paulien schraapte haar keel en ging

voor Noor en Fien staan.

‘Leuk dat jullie er zijn’, begon Paulien.

‘Waar zijn de nootjes?’ vroeg Fien terwijl ze haar nek uitrekte als een giraf die bij een blaadje wil.

‘Er zijn helemaal geen nootjes’, zei Zoë stil.

‘Nee? Chips dan?’

‘Ook niet’, zei Zoë.

Het gezicht van Fien betrok.

‘De rest is aan jou, Paulien’, zei Zoë terwijl ze een stapje achteruit deed.

‘Het zit zo’, zei Paulien. ‘Er is helemaal geen film en er zijn ook geen nootjes. We wilden er gewoon zeker van zijn dat jullie – en vooral Fien dan – hiernaartoe zouden komen. Vandaag is de laatste inschrijvingsdag voor de Mega Danswedstrijd. En nu jullie hier toch zijn...’

‘Wat?!’ riep Fien woest. ‘Geen film en geen nootjes?!’

‘De inschrijvingsstand is daar’, ging Paulien onverstoorbaar verder.

‘Vergeet het’, zei Fien. ‘Hoe durf je me zo te bedriegen?’

Ze draaide zich om en botste pardoes tegen een meisje met zwart haar op. Naast haar stond een meisje met kort blond haar.

‘Kijk uit, bulldozer’, zei de zwartharige.

‘Kijk zelf uit’, mopperde Fien.

Ze wilde er net vandoor gaan, toen ze Noor hoorde zeggen:

‘Dat zijn die twee die woensdag zo naar tegen me deden op het fietspad. Die zwartharige is Ashley en die blonde heet Britt. Ze dansen bij The Wave.’
‘Wat sta je daar over ons te roddelen?’ zei Ashley ineens.

Ze kwam dreigend op Noor af. Noor deed een stap achteruit.

‘Niets,’ stotterde Noor, ‘ik zei helemaal niets.’

‘Laat mijn zus met rust,’ zei Fien.

Ashley keek Fien uit de hoogte aan.

‘Ik laat me door niemand de les lezen,’ zei Ashley.

‘Zeker niet door *losers* van Esters flutstudio.’

‘Wat?’ zei Paulien boos. ‘Ester is mijn tante, hoe durf je zo over haar te spreken!’

‘En mijn mama is de eigenares van The Wave. Zij weet tenminste wat dansen is,’ zei Ashley. ‘Wij zijn zo goed dat Esters Dansstudio helemaal leegloopt!’
Britt begon schel te lachen.

‘Jullie zijn helemaal geen concurrentie voor ons,’ zei Britt.

‘Misschien zijn ze toch wel goed, hoor,’ zei Ashley tegen Britt. ‘Maar alleen in de vogeltjesdans.’

De twee gierden het uit. Fien voelde hoe er vanbinnen iets begon te koken, als een vulkaan die op uitbarsten stond.

‘Wij zijn wél beter dan jullie,’ zei Paulien.

‘Dat kun je niet bewijzen,’ grijnsde Ashley. ‘Je vindt blijkbaar niet eens een groepje!’

Fien zag dat Paulien de tranen probeerde te

verbijten. Ashley en Britt zongen ondertussen een treiterend deuntje en deden gebaren die op de vogeltjesdans leken.

‘We zijn hier weg’, zei Paulien stil. ‘We hebben hier toch niets meer te zoeken.’

‘Bye bye losers’, zei Ashley.

Op dat moment ontplofte er iets bij Fien. Met een ruk draaide ze zich om naar Paulien.

‘Waar is die inschrijvingsstand?’ vroeg Fien.

Paulien keek haar verwonderd aan.

‘Daar’, wees Paulien.

‘Wel, waar wachten we nog op?’ vroeg Fien.

‘Iemand moet die twee toch een lesje leren?’

Een kwartier later was de inschrijving geregeld. Bij de stand stond ook Brian aan te schuiven.

‘Ik heb toch nog een groepje gevonden’, zei hij enthousiast. ‘De Hippe Hiphoppers heten we.’

‘Dat belooft’, zei Fien.

Paulien en Zoë zochten samen met Noor en Fien een rustig plekje in de hal op.

‘Dank je’, zei Paulien tegen Fien.

‘Ach, geef me straks een reuzeportie pindanootjes en we zwijgen erover’, zei Fien.

‘Ben je niet meer boos op ons?’ polste Zoë.

‘Ik ben nog wel boos’, zei Fien. ‘Maar niet op jullie.’

Ze zag hoe Ashley en Britt samen met twee andere meisjes naar buiten gingen. Ashley leek zich te bedenken, draaide zich om en stapte met Britt recht op het groepje af.

‘Jullie maken helemaal geen kans,’ grijnsde ze, ‘met een bulldozer in jullie groep.’

Ashley en Britt gingen er lachend vandoor. Fien voelde hoe haar handen zich in haar jaszakken tot vuisten balden. Ze wilde hen achternagaan, maar Zoë hield haar tegen.

‘Laat maar,’ zei Zoë. ‘Ze zijn het niet waard.’

5

De kip en de roos

‘Wat fijn van Ester dat ze op een zondagmorgen tijd voor ons wil vrijmaken’, zei Zoë tegen Paulien. Ze stond samen met Paulien in de oefenzaal van de dansstudio. Normaal was die gevuld met muziek, geroezemoes of het geluid van dansende voeten op de houten vloer. Maar nu was de zaal leeg. Paulien keek op haar horloge.

‘Noor en Fien hadden hier al een kwartier moeten zijn’, zei Paulien humeurig.

‘Misschien heeft een van hen een leuke band’, zei Zoë.

‘Ze zullen in elk geval met een goed excuus moeten komen’, antwoordde Paulien. ‘Dansers moeten stipt zijn. Daar staat Ester op.’

De deur van de danszaal ging piepend open.

‘Zie je wel, daar zijn ze al’, lachte Zoë.

Maar het was Pauliens tante die de ruimte binnenkwam. Ze had danskleren aan, droeg haar bruine haar in een staart en had een zwarte sporttas om haar schouder.

‘Goedemorgen’, groette ze. ‘Waar zijn Noor en Fien?’

‘Wist ik het maar’, bromde Paulien.

Ester zette haar tas tegen een muur.

‘Misschien kan ik ondertussen al wat muziek laten horen’, zei ze.

Zoë ging naast Ester staan, terwijl Paulien de deur voortdurend in de gaten hield. Iets na tienën ging de deur open. Met rode wangen kwamen Noor en Fien naar binnen gelopen.

‘EIN-DE-LIJK’, zei Paulien. ‘Jullie zijn ruim een kwartier te laat.’

‘Sorry’, antwoordde Noor. ‘Ik was zo druk bezig met mijn jongleeroefeningen dat ik de tijd uit het oog verloor.’

‘En ik bleef liever nog wat in mijn warme bed liggen’, geeuwde Fien.

‘Als jullie willen oefenen, moeten jullie wel op tijd komen’, zei Ester.

Ze zei het vriendelijk, maar kordaat.

‘Het zal niet meer gebeuren’, zei Noor.

‘Dat is jullie geraden’, zei Paulien.

Fien was naar het midden van de zaal gelopen.

‘Wat fijn dat we zoveel plaats hebben, nu kunnen we molentje draaien.’

‘Molentje draaien?’ vroeg Ester.

‘Dat zou toch leuk zijn tijdens onze dansact?’ vroeg Fien. ‘Ik kan er ook enkele stoere judobewegingen tussen gooien. Kijk maar.’

Ze deed of ze een tegenstander vloerde.

‘Wel?’ vroeg Fien terwijl ze de anderen triomfantelijk aankeek.

‘Ik denk dat we je eerst moeten uitleggen wat dansen inhoudt’, zei Ester. ‘Dansen heeft met techniek te maken, maar ook met gevoel. Via je bewegingen wil je iets uitdrukken, verdriet bijvoorbeeld. Je vertelt een verhaal. Denk maar aan de beroemde balletsolo van de stervende zwaan.’

‘Ik wil helemaal geen stervende zwaan zijn’, zei Fien. ‘En zeker niet voor een volle zaal.’

‘Je kunt ook hevige verliefdheid uitdrukken’, ging Ester verder.

‘Wat!?’ riep Fien. ‘Dat is nog erger.’

‘Dansen is je openstellen’, glimlachte Ester naar Fien. ‘Ik begrijp dat het voor jou en je zus allemaal nieuw is. Zal ik eens iets tonen, als opwarmertje?’ Noor knikte enthousiast. Bij Fien was het iets minder zichtbaar.

Ester liet een stukje muziek horen en bewoog zich sierlijk over de houten vloer. Ze strekte haar armen uit, rolde zich op en kwam weer recht. De bewegingen vloeiden naadloos in elkaar over. Na een poos stopte ze en zette de muziek af.

Paulien, Noor en Zoë klaptten in hun handen. Fien

moest net op dat moment haar neus snuiten.
'Mooi', zei Noor. 'Hoe weet je eigenlijk welke bewegingen het best bij de muziek passen?'
'Dat heet een choreografie', zei Ester. 'Ik help jullie daar wel een handje bij.'
Terwijl Ester aan Noor en Zoë haar cd's liet zien, liep Paulien op Fien toe.
'Snap je wat Ester bedoelt?' vroeg Paulien.
'Min of meer.'
'Wacht, ik laat je iets zien', zei Paulien.
Ze rolde zich op de grond op tot een bolletje.
Traag richtte ze zich op tot ze uiteindelijk helemaal rechtop stond. Ze strekte haar armen naar boven en keek naar het plafond.
'Dat is iets wat we in de lessen geleerd hebben', zei Paulien. 'Aan wie of wat deed jou dat denken?'
Fien deed of ze diep nadacht.
'Aan Paulien!' lachte ze.
Paulien keek boos.
'Je neemt het niet ernstig', zei ze. 'Ik was een roos die langzaam openbloeit.'
'Ach zo', zei Fien.
In de hoek van de zaal stonden Zoë en Noor nog altijd bij Ester. Ester had liedjesfragmenten laten horen. Nu speelde er een traag nummer van een zangeres met een roestige stem. Het klonk een beetje triestig, vond Zoë. Haar ogen dwaalden af naar de fotolijst die aan de muur hing. Op de foto stond een jonge, lachende Ester in danskledij.

‘Hoe oud was je toen eigenlijk, Ester?’ vroeg Zoë terwijl ze naar de foto wees.

Ester keek op. Over haar gezicht gleed een schaduw.

‘Tweeëntwintig’, zei Ester. ‘Ik stond op het punt om met een Britse dansgroep de wereld rond te reizen.’

‘Heb jij in het buitenland gedanst?’ vroeg Zoë. ‘Dat heb je ons nog nooit verteld.’

‘Omdat het niet doorgegaan is’, zei Ester. Zoë zag dat haar ogen een beetje vochtig werden.

‘Twee dagen voor we zouden vertrekken, kreeg ik een ongeluk’, zei Ester. ‘Een auto reed me aan toen ik de straat overstak. Ik was er behoorlijk erg aan toe.’

‘Hebben die andere dansers dan niet op jou gewacht?’ vroeg Noor ontzet.

Ester schudde haar hoofd.

‘Ze konden hun tournee onmogelijk voor mij uitstellen. Ze hebben toen een andere danseres gekozen. Dat neem ik hen niet kwalijk. Mijn herstel duurde meer dan een jaar.’

Het liedje was gedaan. Het was stil in de zaal, op de geluiden van Paulien en Fien na, die wat verderop met elkaar bezig waren.

‘Na het ongeluk haalde ik helaas nooit meer mijn topniveau van voordien’, zei Ester. ‘Maar ik wilde het dansen niet opgeven. Daarom ben ik zo blij dat ik mijn dansschool heb. Dan kan ik langs deze weg mijn danskriebels kwijt.’

‘Het begint al te jeuken’, zei Noor.

Ester glimlachte.

‘Genoeg over mij nu’, zei ze. ‘Vandaag draait het om jullie. Wat vond je eigenlijk van dat laatste liedje?’

Ondertussen deed Paulien een tweede poging om Fien uit te leggen wat dansen inhield. Nu zakte Paulien traag en sierlijk in elkaar. Fien keek toe.

‘Wat ben ik nu?’ vroeg Paulien.

‘Een pudding die in elkaar zakt’, zei Fien met een uitgestreken gezicht.

‘Houd toch op’, zei Paulien chagrijnig.

‘Komen jullie er even bij?’ riep Ester van de andere kant van de zaal. ‘Ik denk dat we een geschikt liedje gevonden hebben.’

Fien hield Paulien tegen.

‘Ik snap het, heus’, zei Fien. ‘Kijk maar, wat ben ik?’ Ze ging door haar knieën, duwde haar bips naar achteren en vertrok haar gezicht in een pijnlijke grimas.

‘Een prinses die langzaam bevriest na een kus van de ijsprins?’ gokte Paulien.

‘Mis!’ lachte Fien. ‘Een kip die een ei legt!’

Paulien schudde haar hoofd.

‘Waarom doe je eigenlijk zo?’ vroeg Paulien. Daarop had Fien geen antwoord.

6 Danspotpaurri

Het was maandagmorgen en Fien keek in de spiegel. Ze zag er vreselijk uit. Haar gezicht was bleek. Onder haar ogen zaten donkere kringen. Ze draaide de kraan open en gooide een plens ijskoud water in haar gezicht. Dat hielp. Een beetje toch. Maar niet genoeg om de enge droom van vannacht uit haar hoofd te jagen.

Fien huiverde.

Het was lang geleden dat ze een nachtmerrie had gehad. Eigenlijk was ze nergens bang voor. Niet voor dikke, zwarte spinnen. Niet voor het donker. Zelfs niet voor de akelige juf die vorig jaar hun toffe meester had vervangen. Ze heette juf Helga, maar iedereen noemde haar stiekem juf Hellegat. Ze had zwart warrig haar en ogen die gloeiden als kooltjes wanneer ze boos werd. Dat was ze

eigenlijk altijd. De meeste leerlingen sidderden wanneer juf Hellegat langs hun bank liep. Maar Fien stak haar tong uit achter haar rug en deed haar na. De jongens vonden haar de stoerste van de klas.

En nu had de stoerste van de klas een nachtmerrie gehad. Over dansen dan nog.

Fien liep het podium op. Ze keek achterom. Waar waren de anderen? Geen spoor van Paulien, Noor en Zoë. Fien keek de zaal in. Honderden gezichten staarden haar aan. Op de eerste rij zaten Ashley en Britt te grijnzen.

‘Een bulldozer op het podium!’ riep Ashley.

Er werd gelachen. Brian zat achteraan met een emmer pindanootjes op zijn knieën. Hij smakte voor de hele zaal.

‘Komt er nog iets van?’ vroeg Brian.

Fien voelde dat ze begon te bibberen. Haar benen leken wel van rubber.

‘Kijk, een bibberende bulldozer!’ lachte Britt.

Er werd opnieuw gelachen. Ester keek toe van achter het gordijn.

‘Waar blijven de anderen?’ fluisterde Fien in paniek tegen Ester.

‘Begin maar’, zei Ester. ‘Ze zitten allemaal nog op het toilet.’

De muziek begon te spelen. De zaal werd stil. Het licht viel alleen op Fien. Ergens kuchte iemand.

Wat ben ik ook alweer, vroeg Fien zich wanhopig

af. Een openbloeiende kip of een roos die een ei legt? Ze wist het niet meer. Ze was zo in de war dat ze helemaal bevroor. Dan werd alles zwart. Het enige wat ze hoorde, was het gelach van de mensen in de zaal.

Op dat moment was ze wakker geworden. Het was drie uur in de nacht en het had lang geduurd eer ze in slaap gevallen was.

De rest van de nacht had Fien liggen piekeren. Dat hele dansgedoe was helemaal haar ding niet. Het was zo *on-Fien*. Als het nu nog een judowedstrijd op het podium was geweest, dan had ze dat helemaal niet erg gevonden. Tijdens een judowedstrijd dacht ze alleen aan de tegenstandster. Dan vergat ze alle mensen om haar heen. Misschien moest ze de anderen vandaag maar zeggen dat ze afhaakte.

Naast Fien dook Noor op.

‘Hoi’, lachte haar zus even opgewekt als altijd.

Fien mompelde iets wat op goedemorgen leek.

‘Is er iets?’ vroeg Noor.

Dat was het vervelende aan een tweelingzus, dacht Fien. Soms zag Noor dat er iets niet in de haak was, terwijl ze dat liever voor zich wilde houden.

‘Gewoon niet goed geslapen’, zei Fien.

‘Ik vind het echt fijn wat je gisteren deed’, zei Noor terwijl ze haar haar kamde. ‘Zonder jou hadden Paulien en Zoë nooit kunnen meedoen. Paulien kijkt enorm uit naar die wedstrijd. Het is

zo belangrijk voor haar. En nu kan ze meedoen, dankzij jou.'

Noor verdween.

Fien keek naar haar spiegelbeeld.

Je kunt nu niet zomaar afhaken, Fien, zei haar spiegelbeeld streng, dat is laf.

Het was een koude, vochtige herfstdag en Fiens handen voelden verkleumd aan van het fietsen.

Op het schoolplein zag ze Brian staan. Hij was omringd door een viertal jongens en meisjes die enkele klassen lager zaten.

'Dit is mijn hiphopgroepje', zei Brian trots tegen Fien. 'En ik ben hun leider. Ze noemen me allemaal *Brian, the man.*'

'Fijn voor jou', zei Fien.

'Moet je eens zien wat we al kunnen?' vroeg Brian. Zonder Fiens antwoord af te wachten, zette hij zijn groepje in twee rijen. Als een echte generaal deelde hij bevelen uit. Daarna begonnen de hiphoppers te bewegen. Het leek of ze elk met iets anders bezig waren. Maar Fien vond hun bewegingen best cool. Veel cooler dan die moderne dans van gisteren. Eigenlijk had hiphop wel iets van judo.

Aan de andere kant van het plein kwam Paulien aangestapt.

'Leuk dansje, *Brian the man*, maar ik moet ervandoor', zei Fien.

Ze holde naar Paulien toe.

‘Kunnen we geen hiphop doen in plaats van moderne dans?’ vroeg Fien opgewonden.

Paulien stond stil. Ze keek geschokt.

‘Ik dans helemaal geen hiphop’, zei ze.

‘Maar misschien kan er een vleugje hiphop in, een heel klein beetje maar?’

‘Nee hoor,’ zei Paulien beslist, ‘anders krijg je een soort danspotpourri op het podium. En dat lijkt nergens op.’

Fien liet haar schouders zakken.

‘Knoop je jas dicht’, zei Paulien. ‘Stel je voor dat je ziek wordt net voor het optreden. Ik mag er niet aan denken.’

Ze nam de rits van Pauliens jas en deed die helemaal naar boven. Ook het bovenste knoopje deed ze dicht. Fien voelde zich net een ingepakte worst.

‘Zo, dat is beter’, zei Paulien.

Ze draaide zich om en liep weg.

‘Stel je voor dat ik ziek word...’ fluisterde Fien.

En met een ruk ritste ze haar jas weer helemaal open.

7 *Verliefd op een shotneus*

Na schooltijd fietsten Zoë, Noor en Fien samen met Paulien naar huis. Dat had Paulien gisteren voorgesteld. De garage van Paulien leek niet op een podium. Maar er was ruimte voor twee wagens en dus plaats genoeg om te oefenen zonder dat je als knikkers tegen elkaar aan stuiterde.

Paulien draaide de sleutel in het slot en liet de anderen binnen. Rocco verwelkomde iedereen en draaide als een dol stofzuigertje rond hun benen. Paulien haalde een cd uit haar rugzak.

‘Dit is ‘m,’ zei ze, ‘we kunnen erin vliegen.’

‘Niet zonder een vieruurtje,’ zei Fien. ‘Anders ben ik zo slap als een vaatdoek. Wat heb je in huis?’

Paulien trok een kast open en haalde er enkele wafels en koeken uit. Net op dat moment kwam

Pauliens moeder de keuken binnen. Ze droeg een roze joggingpak. In haar ene hand hield ze haar loopschoenen. In haar andere hand had ze een flesje water vast.

‘Hallo allemaal’, groette ze. ‘Ik heb met een vriendin afgesproken om te gaan joggen. Maar ik ben wat aan de late kant.’

Ze plofte op een bank neer, gooide het flesje water naast zich en begon haar schoenen aan te binden.

‘Wat fijn dat jullie meedoen aan die danswedstrijd’, zei Pauliens mama. ‘Ester wil zo graag dat een van haar groepjes wint. Dat heeft ze me gisteren verteld. Die extra publiciteit moet haar dansschool redden. Het loopt nu zo slecht dat ze amper de huur van de zaal kan betalen.’

‘Wat erg!’ schrok Noor.

‘Daarom kijkt ze de laatste tijd soms zo bedrukt’, zei Zoë.

‘Maar tegenover ons houdt ze zich sterk’, zei Paulien. ‘Alsof er niets aan de hand is.’

Haar moeder sprong op, stak haar hand op en verdween. Ondertussen was Fien al aan haar derde wafel bezig.

‘Moeten we zo stilletjesaan niet beginnen?’ vroeg Zoë.

‘Ik voel me nog altijd wat slap’, zei Fien terwijl ze de kruimels van de tafel depte.

‘Neem die wafels dan mee’, zei Paulien ongeduldig.

‘En kom nu naar de garage.’

Met een grote zucht stond Fien op en volgde de anderen.

‘Ik heb de cd-speler al klaargezet’, zei Paulien.

Ze liep naar de kast waar het toestel stond.

‘Jammer dat we geen grote spiegels hebben zoals in de danszaal’, zei Noor.

‘Spiegels zijn stom’, zei Fien.

‘Dat vind ik niet’, zei Paulien. ‘Dankzij die spiegels zien we wat we verkeerd doen en of onze bewegingen wel gelijk zijn.’

‘Ach, je mag gewoon niet denken aan wat er allemaal verkeerd kan lopen’, zei Noor.

Jawel, dacht Fien. Daar moet je juist wel aan denken. Er zijn honderd-en-een dingen die je verkeerd kunt doen op een podium.

Wat kan er fout gaan op een podium:

1. Je hebt je pyjama aan in plaats van je danskledij.
2. Je staat met je rug naar het publiek en er zit een gat in je broek.
3. Je lacht vriendelijk naar de mensen. Maar je poetste je tanden met een verkeerd product en ze slaan helemaal groen uit.
4. De muziek begint, maar je hebt dat niet door.
5. De muziek is gestopt, maar je hebt dat niet door.
6. Je doet een verkeerde sprong en je belandt met een bons naast het podium.

...

101. Dat wordt dan nog allemaal gefilmd en uitgezonden door TV-Idee. De maandag daarop durf je natuurlijk niet naar school.

‘Sta je te dromen?’ hoorde Fien haar zus vragen.

‘De muziek is al bezig’, lachte Noor.

Zie je wel, dacht Fien wanhopig. Daar had je het al, punt vier van de lijst. De moed zonk haar in de schoenen. Het was zo erg dat het leek alsof ze haar voeten niet meer kon opheffen.

‘En dan zit er nog een echte jury bij’, zei Zoë.

Bonk. Fien knalde met haar hoofd tegen een kast.

‘Kijk een beetje uit, Fien’, zei Paulien.

Want als je niet uitkijkt, donder je van het podium, dacht Fien. Recht op de cameraman van TV-Idee.

Na een flinke poos oefenen stelde Paulien voor om een pauze te nemen.

‘Het gaat niet slecht’, zei Paulien. ‘Maar het moet nog veel beter.’

Ineens ging de deur open. Mathias stak zijn hoofd om de hoek. Volgens Fien zag hij er wat pips uit. De huid onder zijn neus was knalrood.

‘Hoelang blijft die vervelende muziek nog duren?’ vroeg hij met een stem alsof iemand zijn neus toekneep. ‘Ik heb dat liedje ondertussen al wel duizend keer gehoord.’

‘We zijn aan het repeteren’, zei Paulien kortaf. ‘Laat ons met rust.’

Mathias niesde.

'Die ellendige verkoudheid', mopperde hij.
Fien veerde recht. Ze wist wat haar te doen stond.

sotneus Mathias vol bacteriën

Fien komt in de buurt van Mathias

**bacteriën zijn natuurlijk liever bij Fien
dan bij Mathias**

Fien raakt snipverkouden

Fien wordt ZIEK

Fien wil (oeps foutje) KAN niet optreden

'Blijf toch hier, Mathias', zei Fien terwijl ze snel een stoel voor hem neerzette.

'Waarom moet hij blijven?' vroeg Paulien verbaasd. 'Mathias maakt toch alleen maar vervelende opmerkingen.'

'Juist daarom', antwoordde Fien. 'Dan weten we hoe het voelt om voor een jury te dansen.'

'Daar zit wel iets in', zei Zoë.

'Mij goed', knikte Noor.

'Niemand vraagt of ik dat wel wil', bromde Mathias.

'Ik heb nu al hoofdpijn van dat stomme liedje.'

'Maar je bent zo slim', slijmde Fien terwijl ze zich dicht naar Mathias toe boog. 'Je hebt altijd overal

een mening over. Je bent ook een jaar ouder en veel wijzer dan wij.'

'Pfff', deed Paulien.

Mathias trok zich een beetje achteruit.

'Dat is waar', zei hij. 'Ik houd het wel even vol.'

'Goed, ik doe wel of hij er niet is. Kunnen we verder?' vroeg Paulien met haar vinger op de knop van de cd-speler.

Fien bleef bij Mathias staan. Zijn gezicht trok zich in een plooi en hij niesde opnieuw heel hard.

'Bah, recht in mijn gezicht', zei Fien.

Maar het klonk allesbehalve boos. Mathias snoot zijn neus. Zijn zakdoek viel en Fien raapte die vriendelijk voor hem op.

Zoë boog zich naar Noor toe en fluisterde:

'Heeft ze misschien een oogje op Mathias?'

'Geen idee', fluisterde Noor terug. 'Maar ze doet in elk geval heel vreemd.'

8 Geld voor danskledij

‘Dat ging lekker’, zei Paulien tevreden.

Ze zat samen met de anderen uit te blazen op de vloer van de garage. Mathias was er al een tijdje niet meer. Na ruim een kwartier had hij het voor bekeken gehouden, hoewel Fien had aangedrongen dat hij bleef.

‘Dat kan ook niet anders als we oefenen tot we bijna doodvallen’, mopperde Fien. ‘Ik heb overal pijn.’

Fien kreunde en steunde, maar Paulien ging er niet op in.

‘Weet je waar we nog niet aan gedacht hebben?’ vroeg Paulien.

‘Aan de versnaperingen voor tijdens de pauze?’ vroeg Fien.

‘Welnee’, zei Paulien. ‘Aan onze danskledij natuurlijk.’ Zoë ging ineens rechtop zitten.

‘Ik wilde gewoon de kledij aantrekken die ik altijd gebruik voor de danslessen’, zei ze.

‘Die is toch niet geschikt voor een wedstrijd, Zoë’, zei Paulien. ‘Je legging is te kort en je T-shirt ziet er afgewassen uit.’

‘Papa heeft me nieuwe danskledij beloofd voor mijn verjaardag’, zei Zoë. ‘Maar dat is pas over twee maanden.’

Er viel een stilte. Noor en Fien keken elkaar aan. Paulien stond even met haar mond vol tanden.

‘Paulien verwijt jou niets, hoor’, zei Noor snel.

‘Maar het is inderdaad mooier als we er allemaal gelijk uitzien.’

‘Danskledij?’ mopperde Fien. ‘Ik wilde gewoon mijn baggy broek aantrekken en een ruim T-shirt. Je krijgt me nooit in zo’n idioot balletpak, hoor.’

‘Dat hoeft niet’, zei Paulien. ‘Voor moderne dans dragen we een zwarte legging en een aansluitend topje in een hippe kleur. Ik ken een winkel waar ze heel mooie...’

Ze zweeg toen Noor haar waarschuwend aankeek.

‘Mama wil trouwens voor ons ook geen danskledij betalen’, zei Noor tegen Paulien. ‘Ze denkt dat het weer een van onze bevliegingen is. Ik zat anderhalve week op gitaarles, een maand op waterballet en Fien volgde amper één dag “Creatief met klei”.’

‘Die suffe lesgeefster vond het niet leuk dat ik met klei gooide’, verduidelijkte Fien.

Paulien veerde op.

‘Mama wil die danskledij wel voor iedereen betalen’, zei ze. ‘Als ik lang genoeg aandring, lukt dat altijd. Ze voelt zich schuldig omdat ze zo weinig thuis is.’

‘Dat kan ik niet aannemen,’ zei Zoë, ‘dat voelt zo, zo... ik weet niet goed hoe ik het moet uitleggen. Maar het voelt niet goed.’

‘Alsof je een bedelaar bent’, zei Fien.

‘Zoiets’, zei Zoë.

‘Maar hoe raken we dan aan geld voor danskledij voor jullie drieën?’ vroeg Paulien.

‘Zaterdag is er een grote hobbybeurs’, zei Noor. Paulien draaide zich naar haar om.

‘Zat je weer elders met je gedachten, Noor?’ zuchtte Paulien. ‘We hebben het over danskledij. Niet over een of andere hobbybeurs.’

‘Dat weet ik wel’, zei Noor. ‘Maar op die hobbybeurs kunnen ook kinderen terecht om iets te verkopen. Zoals zelfgemaakte kaarsen, eigen schilderijen...’

‘Of zelfgemaakte juwelen!’ riep Paulien enthousiast. ‘Wat een schitterend idee! Met de opbrengst kopen we onze danskledij.’

‘Wij kunnen zelfgebakken cupcakes verkopen’, stelde Noor voor aan Fien. ‘Van rondslechteren krijgen de mensen reuzehonger.’

‘En ik heb nog houten dierenbeeldjes staan die ik maakte uit restjes van papa’s houtblokken’, zei Zoë

schuchter. 'Papa zegt dat ik talent heb. Misschien zijn er wel mensen die iets van me willen kopen.'

'We komen er wel', zei Paulien. 'Ik ben een geboren verkoopster. Ik laat niemand passeren zonder iets te kopen. Desnoods trek ik ze eigenhandig mijn kraampje in.'

'Ik heb er best zin in,' knikte Zoë, 'wat een goed plan, Noor.'

'Ik zit vaak te dromen,' lachte Noor, 'maar heus niet altijd.'

'Hatsjoem!' deed Fien luid.

Paulien keek haar geschrokken aan.

'Je hebt toch geen kou te pakken, hè?' vroeg ze bezorgd.

'Welnee', zei Fien. 'Het komt vast door het stof in deze garage.'

'Gelukkig maar', zei Paulien.

Ze stond op en liep naar de cd-speler.

'Nog een allerlaatste keer?' stelde ze voor.

Zoë en Noor sprongen op. Fien liet zich achterovervallen.

'Ik kan echt niet meer', zei ze. 'Ik heb te veel wafels gegeten.'

'Je MOET', zei Noor.

Ze nam haar zus bij de arm en trok haar omhoog.

Net op dat moment rinkelde Pauliens mobieltje.

'Met Paulien.'

Paulien keek de anderen aan.

'Ester', fluisterde ze.

Paulien luisterde even en riep dan:

‘Wat?! Dat wordt spannend! Tot dan, Ester.’

Paulien drukte af.

‘Toch geen slecht nieuws over de wedstrijd?’ vroeg Fien.

Ze hoopte dat ze niet te gretig klonk.

‘Nee hoor’, zei Paulien. ‘Alleen maar goed nieuws.

TV-Idee is bezig aan de reportage. Ze brengen enkele deelnemers in beeld. Overmorgen komen ze bij Ester filmen. Jullie moeten die woensdagnamiddag ook op post zijn. Diezelfde avond zenden ze de beelden uit.’

‘Wat fijn, we komen op tv!’ lachte Noor.

‘Ik moet dringend naar de kapper’, zei Paulien terwijl ze haar handen door haar haar haalde.

En ik moet dringend ziek worden, dacht Fien.

Ze keek de garage rond. Onder Mathias’ stoel lag zijn witte zakdoek. Een zakdoek vol vieze beestjes.

Nadat het dansen erop zat, gingen Paulien, Noor en Zoë naar buiten. Fien bleef als laatste achter.

Toen ze langs de stoel liep, bukte ze zich en griste de zakdoek mee. Met een brede grijns propte ze hem snel in haar broekzak.